

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

17 מאי 2015

ת"פ 13-01-38597 מדינת ישראל נ'
ראובני

הכרעת דין

אני מודיע על זיכוי הנאשם מן העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

מדובר בפרשה משנת 2008, ועל כן אני נותן את הכרעת הדין כבר עתה, באולם, מיד לאחר שמיעת סיכומי הצדדים.

יובהר, במאמר מוסגר, כי המדינה בראשית סיכומיה עמדה על השתלשלות העניינים בתיק ובפרשה, שכן היום חלפו כשבע שנים מאז פרצה; לא אלאה את הקורא בקורות את התיק, אולם אציין כי אלי הגיע במרץ שנה זו, והנה אחריתו.

כתב האישום מספר, בלקוניות, כיצד במועדים שונים, משך שנה וחצי, היה הנאשם עובד בחנות לבעלי חיים, ובאותה תקופה גנב ממעבדיו סכום כולל של 50 אלף ₪.

הנאשם כפר מכל וכל במיוחס לו, וטען כי לא גנב ולו שקל ממעבדיו, אדרבא – הוא נאלץ לעבוד עבורם "בשחור", וכספים שלכאורה נראה גונב בסרטון כזה או אחר, אינם אלא כספים "שחורים", שעל פי הנחיית מעבדיו שם בצד, על מנת לשלשלם לכיסיהם, בעת סגירת הקופה והחנות, לעת ערב.

מעבר לעובדה שהנאשם הוא הראשון שפנה למשטרה בתלונה על מעין ניסיון סחיטה, לאחר שחוקר פרטי שנשלח אליו על ידי המתלוננים עימת אותו עם סרטון בו הוא נראה לכאורה גונב מן הקופה, הרי שקיימות סיבות וראיות אחרות, המביאות לזיכוי.

העובדה שהנאשם פנה ראשון אל המשטרה אינה אלא נסיבה ראייתית, ואין היא מלמדת הרבה – אולי באמת רצה רק להקדים תרופה למכה? – אולם בהצטרף לגורמים הבאים, גם לה יש משקל עצמאי ומצטבר, כמוסבר להלן.

הנאשם ניגש כאמור למשטרה, התלונן על כך שטופלים עליו האשמות לפיה הוא גונב מן החנות, וכבר בתלונתו הראשונה (נ/1) הוא הסביר כי נאלץ "לעשות כסף שחור", ומכאן כל אי ההבנה והטענה השקרית לפיה דווקא הוא הגנב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

17 מאי 2015

**ת"פ 13-01-38597 מדינת ישראל נ'
ר'אובני**

ימים ספורים לאחר מכן, קרי – לאחר שחוקר פרטי נשלח על ידי המתלוננים אל הנאשם, ועימת אותו עם סרטון בו נראית לכאורה גניבה, ניגשו גם המתלוננים או מי מהם אל תחנת המשטרה והגישו תלונה משלהם, תלונה אשר הולידה את כתב האישום דנא.

הנאשם נקרא אפוא אל המשטרה ונתקף באזהרה, ושם שטח שוב את טענותיו בפני החוקרים, כאשר העלה שתי טענות, להן קורא היום, הסנגור, בדיעבד, טענות "של התאבדות":

א. ראו נא החוקרים, לכו אל הסרטונים המצויים אצל החוקר הפרטי (החוקר הפרטי מסר לנאשם כי יש לו סרטים רבים, מלאים) ותראו כיצד בסוף כל יום מגיע בעל הבית ואני מוסר לידי את הכספים השחורים. לא גניבה, אלא ביצוע הנחיה של מי מהמעבידים לשים את הכסף בצד, לא בקופה, מה שיכול להראות גניבה, אולם בסופו של יום וסגירת קופה – מגיעים הכספים לבעליהם.

ב. לא זו אף זאת, חוקרים יקרים: אם תלכו לחנות תמצאו מתברת צהובה ומצהיבה, שם תראו ותמצאו את הרישומים ה"שחורים", ללמדכם שאמת בפי.

והנה, חוקר שיצא למקום בחסות ניידת עם אורות מהבהבים, הגיע אל החנות, אולם – אבוי, לא מתברת, לא צהובה, ולא ראייה מזכה. לכאורה הקיץ הקץ על טענת ההגנה של הנאשם, לפחות זו המשנית.

אולם, במסגרת חקירתו הנגדית של בעל חנות החיות, נאלץ האחרון להודות כי שותפו אישר במסגרת תצהיר תשובות לשאלון, כי אכן היתה מתברת, אולם נרשמו בה רק הוצאות (ראו נ/4). כמובן שבאותו תצהיר נאמר על ידי החותם כי "אין חובה לשמור אותה".

הנה כי כן, הנאשם אכן העלה טענת הגנה של "הכל או כלום" – לכו לחנות ומצאו הראייה המזכה בדמות מתברת הרישום של התקבולים בשחור, והשוטר שחש למקום לא מצאה, אולם ההגנה החרוצה מצאה אותה מאוחר יותר בתצהיר תשובות לשאלון.

אבל, עוד לפני כן ומעבר לכך, הנאשם – שהוטעה לחשוב על ידי החוקר הפרטי כי יש בידו סרטונים רבים, מלאים, המתארים את המתרחש בחנות, ולא היתה לו כל דרך לדעת שאין חומר כזה, או שלא נשמר, או שמדובר בקלטה רק בת שבועיים, הצהיר קבל עם וחוקרים: לכו ראו את כל הסרטונים וגיליתם שבסוף כל יום אני מחזיר את הכספים שלא מצאו את דרכם לקופה, כמצוות בעלי החנות, בכיסם של האחרונים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

17 מאי 2015

ת"פ 38597-01-13 מדינת ישראל נ'
ראובני

1 אכן, כפי שתיאר הסנגור בלשונו הציורית, מדובר בטענה התאבדותית: הרי אם ילכו החוקרים ויצפו
2 בכל הסרטים, יכול, או עלול, ולא היו מוצאים ראיות מזכות כאלו, כפי טענת הנאשם.

3
4 אולם – שוד ושבר – מתברר כי החוקר הפרטי מטעם המתלוננים, לא שמר את פירות ההקלטות
5 והסרטונים בחנות. המשטרה דרשה לקבל את הסרטונים, אולם חומר ראיות מכריע זה נעלם, נגנז,
6 והכל תוך זמן קצרצר מעת ביצוע העבירות הנטענות, ורבים הם סימני השאלה, ורבות הן
7 התמיהות.

8
9 בנסיבות אלו, אין לי אלא להניח, או לפחות אני יכול להניח, כי אם אכן היה מי שהיה צופה בסרטים
10 מהתחלה ועד הסוף, יתכן והיה מוצא "סיכום קופה יומי" כפי טענת הנאשם.

11
12 הנה כי כן, אין המדובר "רק" בטענת הגנה מן הצדק, מחמת העלמות ראיות קריטיות בתיק, כאלה
13 שעלולות לפגוע בזכויותיו ובהגנתו של הנאשם, אלא – שלאחר שהנאשם טען טענות פוזיטיביות
14 ביחס למה שימצא באותם סרטים, הרי שכבר לא מדובר בהגנה מן הצדק בגין נזק ראייתי או מחדל
15 חקירה (לא של המשטרה, אלא של המתלוננים ובא כוחם החוקר הפרטי), אלא בעובדה המותירה
16 יותר מספק בלבו של בית המשפט, שמא טענתו של הנאשם ביחס למה שהיה באותה חנות, לעיני
17 התוכים והנחשים – הכל אמת.

18
19 הדברים והספקות מצטרפים לעובדה כי אותו שוטר שחש לחנות החיות מצא שם פתק, המלמד
20 לכאורה על קבלת תקבולים שלא דרך הקופה (ת/8 א).

21
22 ענין זה רק מצטרף לסימני השאלה והתמיהות ביחס לאופן תשלום שכרו של הנאשם עצמו, אשר
23 מסר כי קיבל משכורתו, או חלק ממנה, בשחור. הדבר נתמך לכאורה בתלושי משכורת שתפחו באופן
24 מוזר רק לאחר פרוץ הפרשה, כאשר היה זה אנטרס של המתלוננים להראות שאת כל משכורתו
25 שילמו במסגרת תלוש השכר, ואינני בטוח שכך, בכל הכבוד (השוו את התלושים טרום הפרשה – ת/8
26 לעומת התלושים פוסט הפרשה – ת/10).

27
28 אמרנו אפוא, כי הנאשם בא למשטרה, הגיש תלונה, ובהמשך – בתגובה לתלונה נגדית – מסר קו
29 הגנה שכולו נסמך על ראיות שבידי המתלוננים. והנה, או שראיות נעלמו או שמה שנמצא יכול ותומך
30 דווקא בגרסתו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

17 מאי 2015

ת"פ 13-01-38597 מדינת ישראל נ'
ראובני

לכך גם מתווספת העובדה כי במקום אחד דורשים בעלי החנות כ-284 אלף ₪ (תביעה אזרחית),
במקום אחר 50 אלף (כתב אישום) ובעת העימות עם החוקר הפרטי הסתפקו בכ-80 אלף ₪. מילא
ריבוי הגרסאות (יתמה התמה כיצד זה לא מרגישה חנות לבעלי חיים בהעלמות של כרבע מליון ₪?!),
אולם בכל מקרה, גם הסכום המזערי של "רק" 50 אלף ₪ לא הוכח בשום דרך שהיא במשפט זה. לכן
מתווספת העובדה כמובן שריבוי הסכומים והגרסאות – לא יוצרות רושם חיובי ביחס לאמיתות
סכומי הגניבה, או הגניבה בכלל.

מאידך גיסא, העיד הנאשם, ועל פני הדברים עדותו עשתה רושם מהימן וכמעט הייתי אומר חיובי.
אני אומר "כמעט" רק בשל העובדה כי ביהמ"ש לא יכול להרשות לעצמו לומר "חיובי" על אדם
שממלא הנחיה לכאורה להעלים מס.

לא נעלמה מעיני העובדה המטרידה במקצת, שאם כך הם פני הדברים – מדוע הוזמן חוקר פרטי?
אכן שאלה מעניינת, תשובות לה יכולות להיות כמה וכמה, אחת מהם מן הסתם תומכת בכתב
האישום, אולם נוכח כל הספקות והתמיהות דלעיל, אני סבור כי אין המדובר בראיה נסיבתית שיש
בה כדי להביא את בית המשפט למחוזות ה"מעבר לכל ספק סביר", רחוק מאוד מכך.

התביעה גם משליכה יהבה על ראשית הודייה במסגרת התמליל של החוקר הפרטי, אולם דווקא
מקובלת עלי גרסת הנאשם, לפיה רצה להוציא מכיסו כמה מאות שקלים ולגמור בכך את הפרשה
הלא נעימה מבחינתו, ובכל מקרה – אני משתתף בתמיהתו – "הגיוני שפרשה של עשרות ומאות
אלפי שקלים אציע לסיים בכמה מאות שקלים?", כאילו הוא אומר שהיא הנותנת, שלא היה ולא
נברא.

לאחר כל הדברים האלה, התביעה רחוקה מאוד מלהוכיח כי הנאשם ביצע את המיוחס לו מעבר לכל
ספק סביר, ואני מזכה אותו מן העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי ת"א תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ח אייר תשע"ה, 17/05/2015 במעמד הנוכחים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

17 מאי 2015

ת"פ 38597-01-13 מדינת ישראל נ'
ראובני

שמאי בקר, שופט

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18